

Arrest

nr. 206 239 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. HINNEKENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 6 november 2015 asiel aan. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. R. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara van etnische origine en een sjiitische moslim te zijn. U bent 22 jaar en werd geboren in Khwaja Umari in de provincie Ghazni. U weet niet waar precies. U woonde daar tot u ongeveer drie jaar was. Toen werd uw vader vermoord in het kader van een persoonlijk conflict, waarop u met uw moeder, twee broers en jongere zus naar Iran vertrok. U kwam er terecht in Karaj in de provincie Alborz. Gezien het voor Afghanen zonder documenten niet mogelijk was onderwijs te volgen in Iran bent u er nooit naar school kunnen gaan. U heeft er wel gewerkt in verschillende boerderijen.

In 1389 (2010) stierf uw moeder, nadat u er drie jaar alleen voor heeft moeten zorgen tijdens haar ziekte. Uw twee broers lieten u voor haar zorgen gezien zij feitelijk uw halfbroers zijn. Uw vader had immers nog een andere vrouw, die stierf vooraleer hij uw moeder huwde. Uw zus trouwde in Iran en verblijft momenteel bij haar man.

In 1391 (2012) liet u zich samen met andere Afghanen registreren als vluchteling. U kreeg toen een papier dat geldig was voor zes maanden, maar verloor dit terug toen er brand uitbrak in de boerderij waar u werkte.

In 1394 (2015), u weet niet precies wanneer, vertrok u samen met uw (half)broers uit Iran. Onderweg raakte u hen kwijt. Op 1 november 2015 kwam u alleen aan in België. Op 6 november 2015 vroeg u er asiel aan.

U verwijst in het kader van uw nood aan internationale bescherming naar de moeilijke levensomstandigheden van Afghanen in Iran en stelt niet naar Afghanistan terug te kunnen keren gezien u daar niemand meer heeft. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat u zich beroept op het moeilijke leven dat u lijdt als Afghaan in Iran om een asielaanvraag in te dienen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS, p.10-11). Hierbij dient onmiddellijk al vermeld te worden dat de nood aan internationale bescherming dient beoordeeld te worden ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, naar eigen zeggen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. De problemen die u in Iran heeft kunnen in het kader van een asielaanvraag dus enkel nuttig aangewend worden indien ze voor u een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade zouden veroorzaken bij terugkeer naar Afghanistan. Verder gepeild naar uw vrees ten opzichte van Afghanistan beperkt u zich tot de verklaring dat u er geen familie heeft, dat u niet kunt voorspellen welke problemen u daar zou hebben moest u naar Afghanistan terugkeren en dat u gehoord heeft dat er in Afghanistan gevechten zijn, dat er taliban en IS zijn, u weet niks meer over Afghanistan (CGVS, p.11).

In dit verband dient echter onmiddellijk vermeld te worden dat u op geen enkele wijze uw Afghaanse identiteit aantoont, u legt geen enkel bewijsstuk neer dat uw Afghaanse nationaliteit, identiteit of herkomst kan staven en uw verklaringen dienaangaande zijn allesbehalve overtuigend. U verklaart bij herhaling niets te weten over Afghanistan en u zegt zelfs letterlijk tegen de protection officer '...Je moet vragen stellen over Iran' hetgeen toch wel verbazing mag wekken (CGVS, p.3, 4, 13,14,16,18). Er dient benadrukt te worden dat u doorheen uw volledige interview erg ontwijkend reageerde telkens u ook maar iets gevraagd werd dat met Afghanistan te maken had. Dat was bijvoorbeeld het geval toen u naar de verschillen tussen de Iraanse en Afghaanse kalender (CGVS, p. 2-3) of de situatie in Afghanistan toen u er nog woonde (CGVS, p. 4) gevraagd werd. Wat de kalender betreft noemde u een paar Iraanse maanden, geen Afghaanse, met betrekking tot het tweede wist u niet te vertellen wat er op het moment van uw vertrek aan het gebeuren was in Afghanistan, wie toen aan de macht was of in welke zin uw leven in Afghanistan verschilde van dat in Iran. U wist zelfs niets over het persoonlijk conflict ten gevolge waarvan uw vader vermoord werd en u met de rest van uw familie naar Iran trok, dan wel of u destijds in

een dorp of stad woonde. Dat u over dergelijke ingrijpende en essentiële elementen met betrekking tot uw eigen levensloop geen informatie zou hebben is niet aannemelijk. U verklaarde immers dat uw vader vermoord werd ten gevolge van een persoonlijk conflict, logischerwijze houdt het helemaal geen steek dat uw moeder u daar niks over wilde vertellen (CGVS, p.4), gezien de maatschappelijke en culturele context van Afghanistan zou het immers heel goed mogelijk zijn dat dit conflict zou verdergezet worden met de naaste familieleden van uw vader, u had er dus enkel baat bij dat uw moeder u zou vertellen over de mogelijke gevaren die u in de toekomst zou kunnen lopen en wie uw eventuele vijanden zijn. Dat u er zelf niet met meer aandrang zou naar gevraagd hebben is weinig plausibel. Deze door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. U kon ook niets vertellen over de Hazara, uw eigen etnische groep, in Afghanistan (CGVS, p. 13-14). U wist bijvoorbeeld niet waar veel Hazara wonen of in het verleden belangrijke incidenten met hen gebeurden. U wist niet wat Kuchi zijn (CGVS, p. 14) terwijl zij door veel Hazara als de spil van vele conflicten beschouwd werden. U wist wie de huidige president was van Afghanistan, maar kon er verder niets over zeggen (CGVS, p. 14) en wist niets te vertellen over de taliban behalve dat ze onschuldige mensen vermoorden en dat mensen in Afghanistan er problemen door ondervinden (CGVS, p. 14). Verder kon u geen enkele Afghaanse stad of provincie noemen (CGVS, p. 16) terwijl u voorheen nog vermeldde dat een aantal van uw Afghaanse collega's uit Herat afkomstig waren (CGVS, p. 12). U wist niets over de huidige situatie in Afghanistan en had geen weet van recente grote incidenten aldaar (CGVS, p. 16). U weigerde telkens te antwoorden en blokte de vragen af door te zeggen dat u niets afweet van Afghanistan. U verschulde zich, ook toen u hiermee geconfronteerd werd, achter uw verklaring als zou u er op driejarige leeftijd reeds vertrokken zijn, waardoor u zich er niets meer over zou kunnen herinneren (CGVS, p. 4, 18). Dit is echter geen afdoende verschoningsgrond. U verklaarde welgeteld 19 jaar in Iran doorgebracht te hebben en daarbij veel tijd gependend te hebben met uw moeder, broers en andere Afghanen (CGVS, p. 14). U benoemde uw Afghaanse collega's zelfs als uw vrienden (CGVS, p. 14-15). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u nooit iets over Afghanistan verteld zou zijn geweest, dan wel opgepikt zou hebben. Meer nog, het komt zeer onwaarschijnlijk over dat u ogenschijnlijk nooit zelf voldoende geïnteresseerd was om dieper te graven naar informatie uit uw verleden of over uw familieleden. Het feit dat u ook hier zo ontwijkend over was, doet verder vermoeden dat u bewust cruciale informatie betreffende uw asielaanvraag voor het CGVS probeerde achter te houden. Daarbij dient er nogmaals op gewezen te worden dat u geen enkel document ter staving van uw nationaliteit, identiteit of asielmotieven voorlegde en dat u er aldus niet in slaagde met documenten bovenstaande vaststellingen teniet te doen.

Wat betreft uw leven als Afghaan in Iran kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U stelde zich in 1391 (2012) geregistreerd te hebben in Iran en daarbij een papieren document ontvangen te hebben dat geldig was voor zes maanden (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten in de periode 2010-2012 inderdaad een registratieplan doorvoerden en dat onder de noemer van het 'Comprehensive Regularisation Plan' (CRP). De modaliteiten van dit plan kwamen echter geenszins overeen met uw verklaringen hierover. Het plan richtte zich op illegaal in Iran verblijvende Afghanen, doch van hen werd vereist dat ze zich lieten registreren op basis van een Afghaans paspoort, waarna ze een tijdelijk en te verlengen visum voor Iran zouden gekregen hebben. U daarentegen stelde voor de registratie geen enkel document nodig gehad te hebben en dat het voldoende was uw naam en familienaam te zeggen (CGVS, p. 5). Uit de informatie blijkt bovendien dat de toen uitgereikte verblijfsvergunningen doorgaans drie maanden geldig waren, terwijl u vertelde dat het document zes maanden geldig was (CGVS, p. 5). Daarnaast wist u niet te vertellen wat de naam van het kantoor was waar u diende naartoe te gaan voor deze registratie. U had het slechts over 'een kantoor' waar 'iets met international office' op geschreven stond en bleef hier dus zeer vaag over. U zei ook geen werkvergunning gehad te hebben (CGVS, p. 6) terwijl deze registratiecampagne wél rechten opende om in meerdere sectoren aan de slag te gaan (zie administratief dossier). Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat u over een dergelijk document beschikt zou hebben en daaruit volgend ook niet aan uw verklaringen als zou u het document verloren zijn in een brand op uw werkplaats (CGVS, p. 5). Betreffende dit laatste bleef u overigens zeer vaag. U herhaalde telkens slechts dat de ruimte waar u verbleef in brand gevlogen is (CGVS, p. 5, 6), doch had geen idee over wat er feitelijk gebeurd was. Het CGVS kan redelijkerwijze van u verwachten dat u toch iets gedetailleerder zou kunnen vertellen over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, gezien u er uw verblijfsdocumenten in verloren zou hebben. Bovendien stelt zich de vraag, gezien dit een officieel document verkregen via de Iraanse autoriteiten betrof, of er geen mogelijkheid moet geweest zijn er een duplicaat van te verkrijgen. U stelde slechts dat u het document niet kon laten verlengen gezien u er geen kopie van had (CGVS, p. 5), wat toch zeer opmerkelijk is. Er zou verwacht kunnen worden dat u, eens u geregistreerd was en u uw document verloor ten gevolge van overmacht, toch een kopie verkregen zou kunnen hebben, desnoods tegen betaling. U gevraagd of er scholen waren voor Afghanen in Iran, zegt u dat er geen waren (CGVS, p.7), nochtans blijkt uit de aan het administratief

dossier toegevoegde COI dat er wel degelijk mogelijkheden waren voor Afghanen die in Iran school wilden lopen. Dat u hier niks van afweet terwijl u verklaart van kindsbeen af als Afghaan in Iran te wonen is volstrekt onaannemelijk en komt uw geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede. U weet zelfs niet dat er verboden zones zijn voor Afghanen in Iran hetgeen – gezien de impact die dit had op de Afghaanse gemeenschap in Iran - alweer mag verbazen (CGVS, p.15 – zie toegevoegde informatie in het administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt naar woordjes in Dari en Farsi blijkt u net iets beter te zijn in het Farsi terwijl u naar eigen zeggen geen contact had met Iraniërs (CGVS, p.13,15). Ook over de mogelijkheden om in het huwelijk te treden als Afghaan in Iran kunt u niks concreets vertellen, ‘als mensen documenten hebben huwen ze’, zegt u, verdere uitleg kunt u niet verschaffen terwijl dit nochtans een onderwerp is dat Afghanen in Iran logischerwijze bezighoudt (zie info die toegevoegd werd aan het administratieve dossier).

Verder bood u totaal geen zicht op uw sociaal en/of familiaal netwerk. U stelde op driejarige leeftijd met uw moeder, zus en twee broers naar Iran te zijn verhuisd nadat uw vader in Afghanistan vermoord werd in het kader van een persoonlijk conflict. U zei in Iran verbleven te hebben tot aan uw vertrek richting Europa. Tijdens uw verblijf in Iran stierf uw moeder ten gevolge van ziekte (CGVS, p. 7), uw zus trouwde er met een Afghaanse man en bleef daar (CGVS, p. 8). U vermeldde terug uit Iran vertrokken te zijn met uw twee broers, maar raakte hen kwijt onderweg (CGVS, p. 8). Naast uw zus heeft u geen familie in Iran (CGVS, p. 4, 8) en ook in Afghanistan verklaarde u geen familie te hebben (CGVS, p. 9, 11). Toen u gevraagd werd waar de rest van uw familie dan verbleef stelde u geen weet van andere familieleden te hebben (CGVS, p. 9). Gezien de Afghaanse context is het zeer opmerkelijk dat zowel uw vader, als uw moeder geen broers en/of zussen gehad zouden hebben. U stelde het zelf niet te weten gezien uw moeder u daar nooit uitleg over gaf, ondanks dat u haar daarnaar vroeg (CGVS, p. 9). U zei dat u nieuwsgierig was, maar dat ze niet veel details gaf gezien u de enige persoon voor haar was en dat zij u niet wilde verliezen. Toen u direct daarna nogmaals gevraagd werd waarom ze u dit niet wilde vertellen zei u dat dit volgens uw moeder geen zaken waren die u moest weten en dat u haar er niet mee wilde lastig vallen toen ze ziek werd (CGVS, p. 9). Dit is – zoals eerder ook al vermeld - niet plausibel, in het bijzonder rekening houdende met het feit dat uw moeder enkele jaren ziek geweest is vooraleer ze stierf. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder u nooit ook maar iets verteld zou hebben over haar en uw vaders familieleden, wetende dat ze zou sterven en u zou achterblijven. Dit betreft immers essentiële informatie voor u om uw leven verder te kunnen vormgeven en plannen. Binnen een dergelijke context kan op redelijke wijze van haar verwacht worden dat ze u hiervan op de hoogte zou brengen, opdat u na haar dood toch zou weten of en waar u nog over een familiaal netwerk zou kunnen beschikken om indien nodig op terug te kunnen vallen. Gezien de onwaarschijnlijkheid van uw verklaringen hierover en teneinde u de kans te bieden dit uit te klaren werd u later in uw interview nogmaals gevraagd naar uw familieleden in Afghanistan. U hield vast aan uw eerdere verklaringen en stelde opnieuw dat uw moeder uw vragen daarover niet wilde beantwoorden gezien zij enkel u had en ze u niet wilde verliezen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat dit geen afdoende verklaring is zei u dat uw moeder u daar gewoon niet over wilde vertellen en dat ze niet wilde dat u terug zou keren naar Afghanistan (CGVS, p. 17). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat dit niet geloofwaardig is en dat u de indruk gaf iets te proberen te verbergen, ontkende u (CGVS, p. 17). U zei dat u alles had gezegd en dat u geen reden had om dit te verbergen. Uw moeder was overigens niet de enige persoon van wie u informatie over eventuele andere familieleden had kunnen bekomen. U had in Iran nog een oudere zus en twee oudere broers waar u frequente contacten mee had. Met uw broers werkte u bijvoorbeeld samen. Uw broers waren respectievelijk acht en dertien jaar ouder dan u, uw zus was twee jaar ouder (Dienst Vreemdelingenzaken, Verklaring DVZ, vraag 17). Dit impliceert dat zeker uw broers nog een substantieel deel van hun leven in Afghanistan moeten doorgebracht hebben vooraleer naar Iran te verhuizen en zo een nog beter zicht dan u moeten gehad hebben op familieleden. U bevestigde dit door te stellen dat uw broers wel ietwat Pashtu, een andere belangrijke Afghaanse landstaal, konden spreken (CGVS, p. 12). Toen echter doorgevraagd werd naar hoelang uw broers nog in Afghanistan gewoond hadden kende u plots hun leeftijden niet meer (CGVS, p. 13). Nochtans had u deze duidelijk vermeld tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook hier gaf u dus de indruk informatie achter te willen houden teneinde verdere vragen over uw familie te kunnen vermijden, alsook eerder tijdens uw interview toen u plots te kennen gaf dat uw broers eigenlijk stiefbroers van u waren (CGVS, p. 9). Ook dit stelde u toen u gevraagd werd naar uw familieleden. Nochtans zei u bij DVZ géén halfbroers of –zussen te hebben (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 17). Met dergelijke fundamenteel tegenstrijdige verklaring leek u opnieuw een poging te ondernemen zichzelf in te dekken en te rechtvaardigen waarom u later geen informatie zou kunnen geven over uw familieleden. U verklaarde ook uw broers kwijt geraakt te zijn tijdens uw vlucht uit Iran en er sindsdien niets meer van gehoord te hebben (CGVS, p. 8). Daarbij dient erop gewezen te worden dat u, toen u gevraagd werd of u uw broers al had proberen op te sporen, zei inderdaad pogingen ondernomen te hebben (CGVS, p. 8). Toen u

daar echter verder naar gevraagd werd stelde u geen familie gehad te hebben in Iran waardoor u niets kon vragen (CGVS, p. 8). Tegelijk zei u echter dat uw zus nog steeds in Iran verblijft (CGVS, p. 8). Met haar zou u geen contact meer hebben gezien ze niet over een telefoon beschikt (CGVS, p. 10) hetgeen opmerkelijk is gezien Karaj één van de grootste steden van Iran is (zie administratief dossier). Wat er ook van zij, men kan er logischerwijze wel vanuit gaan dat er andere kanalen of kennissen zouden zijn die het mogelijk hadden kunnen maken om opnieuw in contact te komen met uw zus. Verder zei u ook in België nog geen poging ondernomen te hebben om uw broers terug te vinden én niet op de hoogte geweest te zijn van de tracingsdienst van het Rode Kruis (CGVS, p. 8). Ook dit is zeer vreemd, gezien dit een algemeen gekende dienst is waar asielzoekers op zoek naar familieleden frequent gebruik van maken. Dat u, die reeds in een opvangcentrum voor asielzoekers verbleven heeft, hier zelfs geen weet van zou hebben doet weinig plausibel aan.

Asielzoekers hebben de plicht om van bij aanvang van hun procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere asielverzoeken, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u zowel in het begin, als tijdens uw interview op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht (CGVS, p. 2, 17-18) blijkt zoals hiervoor toegelicht duidelijk uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan. U bood zoals vermeld geen volledig zicht op uw werkelijke identiteit, nationaliteit, herkomst en familiale situatie en maakte het zo onmogelijk voor het CGVS om in te schatten of u nog familieleden heeft, of ze Afghaans zijn, waar zij zich bevinden en bij uitbreiding of zij al dan niet in een veilige regio in Afghanistan verblijven. Dit is echter cruciaal voor het onderzoeken van uw beschermingsnood. Het is evident dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend, net zomin als de status van subsidiair beschermde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen, laat verzoeker het volgende gelden:

“De bestreden beslissing houdt te weinig rekening met het specifieke profiel van de verzoekende partij.

Zo verzoekende partij uit Iran komt dan kan hij niet meer terugkeren naar dit land éénmaal in het buitenland. Wie éénmaal buiten Iran is komt niet meer binnen. Verzoekende partij is op de vlucht gegaan nu er in Iran een jacht was op mensen zonder papieren. Dergelijke personen worden gedwongen gerecruteerd om te gaan vechten in Syrië. Wie niet werd gerecruteerd kwam in aanmerking voor deportatie. De behandeling voor overgegaan werd tot één van deze mogelijkheden is tenandere niet humaan te noemen.

Ook het andere alternatief deportatie naar Afghanistan lijkt ook niet aan de orde te zijn, te meer daar de verzoekende partij na ongeveer gans zijn leven in Iran gewoond te hebben verwesterd is in zijn jaren binnen de Belgische samenleving."

Vervolgens citeert verzoeker de motivering van de bestreden beslissing over het niet aangetoond zijn van zijn Afghaanse identiteit en stelt hij het volgende:

"Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas.,1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009- 2010, 1064).

Dat voor een totaal ongeletterd het uiteraard zo is dat hij het totaal logisch voorkomt geen belang te hechten aan welk document dan ook, daar waar hij zich gelet op artikel 1 van de conventie van Genève niet vermag te wenden tot een overheid teneind documenten te verkrijgen daar hij zich onder de bescherming stelt van die overheid.

Dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet bepaalt :
"(...)"

Dat artikel 55/3 van de vreemdelingenwet bepaalt
"(...)"

Dat artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen Ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Wet van 26 juni 1953 - B.S., 4 oktober 1953) zoals Gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967 (B.S., 3 mei 1969)] bepaalt
(...)

Dat Volgens het Handboek van UNHCR een vluchteling zijn vluchtelingenstatus tenzij er "beëindigingsgronden" (cessation clauses) op hem van toepassing zijn. Dit zijn de gevallen die in artikel 1 (C) van het Vluchtelingenverdrag vermeld staan (UNHCR, Handboek, §111). Dat wordt onder andere aangenomen als hij vrijwillig weer de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Artikel 11 (1) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt:"(...)"

Dat in de Belgische rechtspraak ondermeer het geval gekend is waarbij de vluchtelingenstatus van een Iraanse asielaanvrager ingetrokken werd, omdat onder andere uit documenten van de federale politie bleek dat hij zijn religieus huwelijk in een Iraanse moskee in Turkije regelde en deze huwelijksdocumenten liet legaliseren door het Iraanse consulaat in Turkije, dit zonder dat de betrokkene teruggekeerd was naar diens land van herkomst zijnde Iran en dit blijkbaar zonder dat de dokumenten reeds verder voorgelegd werden in een verzoek tot gezinshereniging (RvV, arrest nr. 30 302, van 6 augustus 2009)

Dat in die zin niet kan worden verlangd dat in casu Afghaanse documenten worden voorgelegd.

Zo verzoekende partij uit Iran komt dan kan hij niet meer terugkeren naar dit land éénmaal in het buitenland. Wie éénmaal buiten Iran is komt niet meer binnen. Verzoekende partij is op de vlucht

gegaan nu er in Iran een jacht was op mensen zonder papieren. Dergelijke personen worden gedwongen gerecruteerd om te gaan vechten in Syrië. Wie niet werd gerecruteerd kwam in aanmerking voor deportatie. De behandeling voor overgegaan werd tot één van deze mogelijkheden is tenandere niet humaan te noemen.

Vermoedelijk heeft de verzoekende partij psychologische problemen, hetgeen uiteraard het gehalte van het asielrelaas kan beperken, alsook wellicht de mogelijkheid om belangstellend te zien naar de leefomgeving en zich daarbij vragen te stellen. Hij lijkt minstens op fatalistische wijze tegen het leven aan te kijken.

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas.,1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009- 2010, 1064).

Hij zorgde eerst voor diens moeder en een waterpomp. Daarna diende hij te zorgen voor dieren. Zijn leefwereld was beperkt tot de directe omgeving. Hij had geen aandacht voor iets anders dan de directe omgeving. Voor iets anders was er in diens leven eigenlijk geen plaats. Nog steeds is zijn belangstelling beperkt tot diens directe leefomgeving.

Het is aan te nemen dat de moeder zich naar alle waarschijnlijkheid het zij schaamde in verband met wat gebeurd is in Afghanistan, hetzij de gebeurtenissen derwijze onderdrukt dat zij daarover niets meer kon vertellen. Er mag niet worden vergeten dat haar man de vader van de verzoekende partij vermoord werd.

Voor de moeder dood was, was er geen contact tussen diens halfbroers en diens moeder en ook niet tussen hem en voormelde personen. Er was geen goede band tussen verzoekende partij en diens halfbroers (CGVS p. 10).

Uit de bewoording van verzoekende partij blijkt dat diens moeder ook hem niet wilde verliezen, daarmee aangevende dat zij al diens halfbroers verloren had, waarschijnlijk omdat zij zich om een of ander manier schaamden om de moeder.

Zo iemand als de moeder is vermoedelijk steeds kennelijk geneigd om de uiterst erge feiten te gaan verdringen. Een dergelijk vorm van verdringen kan uiteraard zelfs de vorm aannemen van het zelfs naar waarheid liegen dat alsof de feiten zich niet zouden hebben voorgedaan. Het is immers mogelijk om onaangename gebeurtenissen zo sterk te verdringen dat de herinnering zich afsplitst (Malte, H., De laatste lichtung, Hoe Hiltlers jongste partijgenoten uitgroeiden tot de elite van Duitsland, Balans, Amsterdam, p. 244 ; in casu betreft het hier het verdringen van het feit dat veel belangrijke personen in Duitsland verdrongen hebben tot de nazis behoord te hebben op zeer jonge leeftijd net bij het einde van de tweede wereldoorlog). Er wordt door de literatuurwetenschapper Schäfer naar aanleiding van het bekijken van tal van biografiën van intellectuelen welke selectief blijkbaar een gedeelte van het verleden totaal niet oprakelen geconcludeerd : "Vermoedelijk kunnen wij bij een dergelijke omgang van het verleden niet spreken van een bewuste leugen, het gaat hier eerder om een pshychopathologische reflex waardoor de feiten uit schaamte verbazingwekkend luchtig anders werden gewaardeerd" (Schäfer, H.D., Das gespaltene Bewusstsein, Vom Dritten reich bis zu den langen Fünziger Jahren, Göttingen, Walstein 2009 p. 324, geciteerd in MALTE, H, p. 244). In die zin lijkt het niet abnormaal dat de moeder van verzoekende partij verkoos te zwijgen.

Het is niet duidelijk waarom iemand zou moeten geïnteresseerd zijn in een leefomgeving die hij al op 3 jarige leeftijd verlaten had en waarvan het niet noodzakelijk moet aangenomen worden dat dit eens relevant zou kunnen zijn binnen de beperkte leefomgeving van de verzoekende partij. Enige interesse voor Afghanistan, land waarmee hij geen andere band dan de uiteindelijk afkomst had, was er niet. Afghanistan was iets dat een zelfde relevantie had als elk ander nabij land in het buitenland waarmee hij evenmin een band had.

De bestreden beslissing lijkt tegenstrijdige motieven te bevatten. Langs de ene kant verwijt men verzoekende partij dat hij weinig maanden kan noemen in de Afgaanse kalender en langs de andere kant verwijt men hem dan weer niet afkomstig te zijn uit diens leefomgeving in Iran. Dat hij niet vergroeid

is met de Afghaanse cultuur mag hem niet verwijten, daar dit niet zijn leefomgeving is, des te meer gelet op diens fatalistisch en ongeletterd profiel.

Verzoekende partij bleef eerst bij diens moeder. Vervolgens was er geen andere horizon dan het werk. Hij werkte voor Iraanse bazen. Op het werk was niet veel volk aanwezig. Als hij zich zou uiten als Hazari, dan zou dit enkel vijandschap hebben opgeleverd.

Er was geen goede band met diens halfbroers. In die zin komt het logisch over dat er niet veel vriendelijk contact is en zij niet veel zullen vertellen over Afghanistan. Er kan afgeleid worden dat hij gezien werd als een soort oaria, waarschijnlijk gemeden gelet op een beschamend feit in het verleden betreffende de moeder. Uit het relaas blijkt dat de moeder reeds diens halfbroers verloren had en nu bang was om verzoekende partij ook te verliezen. Dat was de reden waarom de moeder niets wilde vertellen over Afghanistan en de feiten aldaar. Logisch gezien zal dit ook gelden voor de verzoekende partij.

Er dient ook te worden benadrukt dat diens leefomgeving steeds beperkt was. Hij leefde niet in een omgeving waar men veel mensen zag en waar men over zeer veel dingen praatte.

Voor wie naar Afghanistan zou moeten terugkeren, nadat hij dit land op jonge leeftijd verlaten heeft wijst een internationaal rapport er op dat dergelijke personen de culturele geplogenheden niet kennen van Afghanistan zij zijn er totaal vreemde zijn verstoken van het nodige referentiekader om om te gaan met de dagdagelijkse bedreigingen (Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018, p. 15, p 66). Een dergelijk persoon heeft het probleem Afghanistan en diens cultuur niet te kennen ((Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018, p. 15, p 67; Amnesty International , Forced Back to danger : Asylum seekers returned from Europe to Afghanistan, 5 oktober 2016, <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/6866/2017/en>, p. 14). Gelet op het voorgaande vermogen niet te streng te oordelen over de vermoede kennis die iemand dient te hebben nopens Afghanistan en diens cultuur.

Dat de beslissing niet gemotiveerd is."

Daarna citeert verzoeker de motivering van de bestreden beslissing aangaande zijn verklaringen over zijn leven als Afghaan in Iran en stelt hij het volgende:

"Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas.,1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009- 2010, 1064).

Verzoekende partij zijn leefomgeving is zeer beperkt tot de zeer directe omgeving eerst de directe omgeving van diens moeder en vervolgens de zeer beperkte omgeving van het werk; werk waar hij zelfs door diens stiefbroers als een paria werd behandeld. Er dient ook te worden benadrukt dat diens leefomgeving steeds beperkt was. Hij leefde niet in een omgeving waar men veel mensen zag en waar men over zeer veel dingen praatte.

Verzoekende partij gaf aan betaald te hebben voor een document, daar waar dit in principe gratis zou zijn. Door te betalen is hij een keer aan een document geraakt, ondanks het feit dat hij daartoe geen Afgaanse documenten vermocht te vertonen. In de documentatie van het CGVS is trouwens te lezen dat aan Hazari geen documenten zouden worden geleverd. In die zin zou het niet mogelijk zijn om met papieren documenten te krijgen.

Van een totaal ongeletterde veel uitleg verkrijgen hoe het zit met papieren, lijkt niet echt mogelijk Hij kan alleen vertellen dat hij ergens in een bureau geweest is. Hij kan immers zelf niet lezen en schrijven en

geeft dat enkel aan dat hij gehoord heeft iets van internationaal bureau, hetgeen lijkt te stroken met de documentatie van het CGVS. Verzoekende partij had het document tegen speciale betaling gekregen.

De methode die er in bestaat om de gedrag van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te doen eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te doen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten doen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas.,1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009-2010, 1064)." Nergens wordt aangegeven waarom hij in die omstandigheden nog een duplicaat zou kunnen krijgen van een wellicht niet geregistreerd document. Dit zou zelfs zou per impossibele quod non - trouwens betaling vergen hetgeen uiteraard niet tot de mogelijkheden behoorde. Bovendien heeft de verzoekende partij een fatalistisch profiel; hij meent toch de gebeurtenissen niet naar zijn hand te kunnen stellen. Als men dus papieren verliest dan is dat gewoon zo.. Toen andere Afghanen geen verlenging meer kregen van het document is definitief gebleken dat een document niet mogelijk was. Het verlengen van een niet meer bestaand document lijkt immers een nog meer ondoenbare opgave, te meer daar die zekerlijk niet op basis van documenten zouden worden verkregen, gelet op diens Hazari-afkomst..

Wat betreft het verliezen van documenten mag men niet van verzoekende partij verwachten dat hij als een branddeskundige zou tewerk gaan ten einde er een oorzaak op te plaatsen. Er was een brand, die hegzij ontstaan was door onvoorzichtigheid met zoiets als een brandende sigaret of hetzij een defect aan een verwarmingstoestel.

Het is toch duidelijk dat men daarover niet veel meer kan vertellen. In onze Westerse wereld is het afbranden van diens woning een drama, daar is het afbranden van iets wat lijkt op de kerststal van het kerstgebeuren niet erg dramatisch of al te belangwekkend. Het is duidelijk zonneklaar dat de verzoeker partij eerder het leven fatalistisch bekeek en bekijkt. Dingen gebeuren nu eenmaal en wat kan u er uiteindelijk aan doen? niets.

Verzoekende partij heeft nooit anders gewerkt dan in het zwart. Hij heeft dan ook nooit de mogelijkheden benut of gedacht te mogelijkheden te benutten van een arbeidsvergunning. Hij werkte op een boerderij waar de dieren soms beter behandeld leken te worden als hij zelfs. Hij zou daartoe trouwens geld dienen te betalen dat niet voorhanden was. Nergens wordt aangetoond dat de verboden lijst van beroepen relevant zou zij voor de verzoekende partij. Zoals gesteld heeft hij niet het profiel en mogelijkheden de zake aan te pakken.

Verzoekende partij is zelf nooit naar school geweest. Pas in 2015 was er officieel sprake van een school in Iran, dit wil zeggen het jaar van diens vertrek, toen de mogelijke schooljaren al lang voorbij waren. In diens eigen leefomgeving is het heel goed mogelijk dat hij nooit zelf geconfronteerd is met een concrete illegale school. Nergens wordt trouwens aangegeven waarom zoiets als school relevant zou zijn. In ieder geval is het onderwerp van naar school gaan of kunnen gaan in diens leven niet relevant geweest. Scholing en scholen behoorden gewoon niet tot diens beperkte leefomgeving, waar hij als een beest diende te werken en hij als dusdanig eerder werd behandeld.

Verzoekende partij ging nooit naar een huwelijk. In die zin kon men hem evenveel vragen over het lot van christenen in Iran. Hij was beperkt tot diens leefomgeving.

De toestand waarin hij leefde maakte het niet logisch om te kunnen denken aan een vrouw. Hij was zelf al te armlastig. Wat hij wel wist is dat mensen die een relatie wilden opbouwen gewoon konden trouwen, dit wil zeggen trouwen op religieuze wijze. De verklaringen slaan dan duidelijk op deze situatie en hebben dus niets te maken met de moeilijkheden ten einde te raken aan een officieel huwelijk.

Zoals al gesteld heeft de verzoekende partij nooit nood gehad en nooit gedacht aan een andere omgeving dan de zijne. De wereld buiten diens beperkte leefomgeving bestond als het ware niet. In die zin kan niet worden begrepen hoe verboden zones relevant zouden zijn voor de leefomgeving van de verzoekende partij. Lopende het werk op de boerderij hoorde hij dat er verboden zones waren. Dit was voor hem even irrelevant als bijvoorbeeld te weten hoe men een reis zou moeten organiseren naar China. Hij werkte op een boerderij en dit was zijn leefwereld. Er werd hem daar wel verteld waar nog andere Afghanen leefden.

De tolk geeft zelf aan dat de verzoekende partij zelf vloeiend Dari sprak (CGVS p. 18), hetgeen niet lijkt te stroken met de conclusie van de bestreden beslissing. Het is ook zo dat bepaalde woorden in de directe omgeving eerder in de Farsi-gedaante gaan voorkomen. Het is uiteraard niet zo dat hij totaal geen contact had met Farsispreken zoals de winkelier of baas. Verzoekende bedoeld eerder dat Farsisprekenden niet tot de echte vrienden- en kennissenkring behoorden, hetgeen iets anders is dan contactloos leven.

Dat de beslissing niet gemotiveerd is."

Verder citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over zijn sociaal en familiaal netwerk en stelt hij het volgende:

"Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn; een feit dat niet kan worden uitgesloten is niet zeker zodat een vermoedenbewijs op deze basis niet kan : Cass. 19/5/1983, R.W. 1988-89,997; Cass. 17/11/2005, P&B, 2006,20; Cass. 22/12/1986, R.W., 1986-87, 1772; Cass. 14/12/1985, Pas, 1986, I, 307; Cass. 9/12/1969, Pas., 1970, I, 322, Kh. Turhout, 11/2/2009, R.W., 2009- 2010, 1064).

Er wordt verwezen naar hetgeen reeds hierboven werd gesteld.

Dat in de Dari-taal het woord voor broers en stiefbroers hetzelfde is. In heel wat talen in het midden-oosten is dit trouwens het geval (zo is het bijvoorbeeld zo dat in de Armeense taal men met broer zelfs kozijn kan bedoelen).

Dat men niet kan verlangen van een totaal ongeletterde te gaan voor tracing, wanneer hij met diens stiefbroers al geen goede contacten had in het land van herkomst. Wat betreft diens ?zuster? is het duidelijk dat zij in Iran al geen deel meer uitmaakt van het leven van de verzoekende partij. Wanneer hij zegt zij heeft geen telefoon, dan zegt hij ook duidelijk, ik heb er geen contact meer sinds enige tijd mee gehad. In Iran en ook hier zou ik niet weten hou dit zou moeten gebeuren. Cultureel is het ook zo dat de zuster eenmaal getrouwd eigenlijk niet meer tot de leefwereld behoorde en die zin irrelevant was geworden.

Als hij diens stiefbroers kwijtgeraakt is, bemoeilijkt dit de mogelijkheden iets te weten te komen over Afghanistan en of de problemen daar indertijd door de familie overkomen. Dat een ongeletterde niets weet over de tracing dienst van het rode kruis is niet ongewoon. Gewoon uit een verblijf in een opvangcentrum afleiden dat hij zou moeten weten dat zoiets als deze dienst bestaat en verwachten dat hij bovendien dit voor elkaar zou kunnen krijgen zelfs al zou hij dit per impossibele quod non zou geweten is een al te wankel vermoeden.

Dat hij op een bepaald moment in de war raakt lopende een verhoor in die zin dat hij als ongeletterde niet direkt de leeftijd van diens stiefbroers kan herinneren en direkt koppelen aan de tijd die zij zouden moeten hebben geleefd in Afghanistan lijkt niet onlogisch te zijn. De wiskundige en ander capaciteiten worden kennelijk overschat.

Dat de beslissing niet gemotiveerd is."

Ten slotte citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over het niet voldaan zijn aan de medewerkingsplicht en stelt hij het volgende:

"Dat gelet op de omstandigheden er niet meer van een totaal ongeschoolde kan worden verwacht in deze omstandigheden. Wat men effectief niet weet kan men niet vertellen.

Overeenkomstig een zeer gemotiveerd deskundigenverslag van Amnesty International in opdracht van het Verwaltungsgericht Wiesbaden blijkt dat terugkeer naar Afghanistan voor welke alléénstaand ook niet tot de mogelijkheden behoort (Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018). De bevindingen van dit deskundigenonderzoek spreken zo voor zich dat kan gesteld worden dat de kansen van de asielaanvraag kennelijk verhoogt. Dergelijke stukken zijn van die aard om de kans op het kunnen

verwerven van een statuut kennelijk te vergroten, daar waar het recht van verdediging geldt na een beslissing van het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen (cf. Rvst. nr 184.227 van 16 juni 2008 in de zaak A. 184.477/31.170 ; RvSt. 18 december 2012, R.W., 2012-2013, 1497), nu de neergelegde stukken een verweer vormen tegen hetgeen voorgehouden wordt in de bestreden beslissing en meer zelfs het fundament van de weigeringsbeslissing vormen (RvV 3 september 2010, nr. 47751, CCE 15 december 2011, nr. 71910, CCE 24 februari 2011, nr. 56654. CCE 2 maart 2011, nr. 57220).

Burgers kunnen overal en in elke situatie in Afghanistan slachtoffer worden van krijgshandelingen, aanslagen, of vervolgingen (p. 3,- 7, 16-17, 29). De situatie in Afghanistan verslechterd (3-7). De situatie is overal problematisch geworden (p.8-9). Er is sprake van rechteloosheid (p. 10-11), ontvoeringen (p11) en dwangrekrutering (p. 11).

Overal is er sprake van vervolging (p. 12-30). Overal loopt men gevaar gefolterd te kunnen worden (p. 13). Wie in de gevangenis of politiekantoor beland kan te maken hebben met allerlei vormen van mishandeling en zelfs sexueel misbruik (p. 13).

In het algemeen wordt een terugkeer in het algemeen al gezien als een schending van het non-refoulement beginsel (p. 29; 30-37). Het is niet mogelijk om het gevaar te voorzien of te vermijden (p. 37-43).

Wat betreft terugkeer naar Afghanistan heeft het rapport bijzonder aandacht voor de zeer grote problemen van mensen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, en terugkeren na in een land zoals Iran te hebben verbleven (p. 15). Dergelijke personen kennen de culturele geplogenheden niet van Afghanistan en zijn zeer goed te herkennen aan hun kleding ,taalgebruik en hun gedrag en zijn er totaal vreemd en verstoken van het nodige referentiekader om om te gaan met de dagdagelijkse bedreigingen (p. 15, p; 65, p.66). Dergelijke personen worden gestigmatiseerd (p. 65). Personen die terugkeren uit het westen na een verblijf in Iran worden gediscrimineerd ondermeer om arbeid te vinden of een woning te vinden (p. 67) een probleem dat zich des te erger voordoet voor wie geen netwerk heeft. Wie uit Iran komt heeft bovendien meestal geen scholing of noemenswaardige scholing (p. 68) Wie zelfs maar enigszinds opvalt kan worden vervolgd door de Taliban (p. 16) of door de Taliban of regeringsvijandige groepen te worden gerekruteerd (p. 28). Zonder netwerk is het onmogelijk om ergens leefruimte te vinden of in zijn leefonderhoud te voldoen (p. 16; 52-57, 65). Wie het land verlaten heeft wordt soms gezien als misdadiger en als dusdanig berecht (p.65), in casu zouden de geachte daden van de moeder nog in rekening gebracht worden, zij het niet bij wege van formele vervolging.

Wie uiteindelijk uit het Westen terugkeert uit het Westen is vatbaar voor repressie en aanvallen (p. 17, 69), omdat hij er anders en Westerser uitziet (p. 18), zeker wanneer hij tot een minderheidsgroep zoals de Hazara behoort (p. 18, p. 21-22) of wie geacht wordt de normen niet na te leven (p. 18) of wanneer er een bloedeed zou kunnen ter sprake komen (p. 18). Een sjjiitische moslim is niet geliefd, daar waar ook aanslagen werden gpeleegd (p. 69).

In ieder geval kan gelet op de objectieve vaststellingen van de tolk uitgemaakt worden dat het gaat om een Darispreker.

De bestreden beslissing lijkt er bijna noodzakelijk van uit te gaan dat wie familie zou hebben in Afghanistan hierop perse zou kunnen rekenen. Dit is evenwel niet noodzakelijk het geval (Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018, p. 50)

Men mag bovendien niet vergeten dat uit het relaas kan worden opgemaakt dat de familie diende te vertrekken gelet op kennelijk oneervolle omstandigheden; dat het toenmalige gezin kennelijk niet welkom zou zijn in Afghanistan(cf. Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018, p. 50-51). In die zin is het zo dat wat er ook van zij, er geen sprake kan zijn van enig netwerk of ondersteunende familie in Afghanistan. Nergens wordt bovendien duidelijk gemaakt waarom men gelet op het tijdsverloop nog zou kunnen beschikken over enige netwerk 19 jaar na vertrek uit Afghanistan, dit is een generatie later.

Wat eventueel bestond als netwerk een twintig tal jaren geleden is dit thans niet noodzakelijk meer. Nergens wordt duidelijk gemaakt waarom het zelfs voor dergelijke hypothetische familieleden zelfs maar economisch mogelijk zou zijn om de nieuw aangespoelde te ondersteunen (cf. Verwaltungsstreitsache eines Afghanische Staatsangehörigen, deskundigenverslag door Amnesty International Duitsland van 2 februari 2018, p. 51 -52).

Dat de beslissing niet gemotiveerd is."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een deskundigenverslag van Amnesty International van 5 februari 2018 voor het “*Verwaltungsgericht*” van Wiesbaden gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 49 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij geen volledig zicht bood op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit, herkomst en familiale situatie. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker op geen enkele wijze zijn Afghaanse identiteit aantoonde, dat (ii) verzoekers verklaringen over zijn leven als Afghaan in Iran evenmin kunnen overtuigen, en dat (iii) verzoeker totaal geen zicht bood op zijn sociaal en/of familiaal netwerk. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft

kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Waar verzoeker laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig lijken te zijn nu hem enerzijds verweten wordt dat hij weinig maanden kent van de Afghaanse kalender, terwijl hem anderzijds verweten wordt niet afkomstig te zijn uit diens leefomgeving in Iran, wordt er op gewezen dat nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat hij niet afkomstig zou zijn uit Iran, doch wel dat zijn verklaringen over zijn leven als Afghaan in Iran niet kunnen overtuigen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de formele motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker stelt een etnische hazara te zijn die de Afghaanse nationaliteit heeft en die op driejarige leeftijd, na de moord op zijn vader, samen met zijn moeder, zijn twee broers en zijn jongere zus naar Iran is vertrokken en thans nood heeft aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dient hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de *supra* reeds aangehaalde cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (punt 2.3.2., *in fine*).

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd dat verzoeker op geen enkele wijze zijn Afghaanse identiteit aantoonde, dat hij geen enkel bewijsstuk neerlegt dat zijn Afghaanse nationaliteit, identiteit of herkomst kan staven en dat zijn verklaringen dienaangaande allesbehalve overtuigend zijn. De motieven hierover luiden als volgt:

“U verklaart bij herhaling niets te weten over Afghanistan en u zegt zelfs letterlijk tegen de protection officer ‘...Je moet vragen stellen over Iran’ hetgeen toch wel verbazing mag wekken (CGVS, p.3, 4, 13,14,16,18). Er dient benadrukt te worden dat u doorheen uw volledige interview erg ontwijkend reageerde telkens u ook maar iets gevraagd werd dat met Afghanistan te maken had. Dat was bijvoorbeeld het geval toen u naar de verschillen tussen de Iraanse en Afghaanse kalender (CGVS, p. 2-3) of de situatie in Afghanistan toen u er nog woonde (CGVS, p. 4) gevraagd werd. Wat de kalender betreft noemde u een paar Iraanse maanden, geen Afghaanse, met betrekking tot het tweede wist u niet te vertellen wat er op het moment van uw vertrek aan het gebeuren was in Afghanistan, wie toen aan de macht was of in welke zin uw leven in Afghanistan verschilde van dat in Iran. U wist zelfs niets over het

persoonlijk conflict ten gevolge waarvan uw vader vermoord werd en u met de rest van uw familie naar Iran trok, dan wel of u destijds in een dorp of stad woonde. Dat u over dergelijke ingrijpende en essentiële elementen met betrekking tot uw eigen levensloop geen informatie zou hebben is niet aannemelijk. U verklaarde immers dat uw vader vermoord werd ten gevolge van een persoonlijk conflict, logischerwijze houdt het helemaal geen steek dat uw moeder u daar niks over wilde vertellen (CGVS, p.4), gezien de maatschappelijke en culturele context van Afghanistan zou het immers heel goed mogelijk zijn dat dit conflict zou verdergezet worden met de naaste familieleden van uw vader, u had er dus enkel baat bij dat uw moeder u zou vertellen over de mogelijke gevaren die u in de toekomst zou kunnen lopen en wie uw eventuele vijanden zijn. Dat u er zelf niet met meer aandrang zou naar gevraagd hebben is weinig plausibel. Deze door u geschildeerde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. U kon ook niets vertellen over de Hazara, uw eigen etnische groep, in Afghanistan (CGVS, p. 13-14). U wist bijvoorbeeld niet waar veel Hazara wonen of in het verleden belangrijke incidenten met hen gebeurden. U wist niet wat Kuchi zijn (CGVS, p. 14) terwijl zij door veel Hazara als de spil van vele conflicten beschouwd werden. U wist wie de huidige president was van Afghanistan, maar kon er verder niets over zeggen (CGVS, p. 14) en wist niets te vertellen over de taliban behalve dat ze onschuldige mensen vermoorden en dat mensen in Afghanistan er problemen door ondervinden (CGVS, p. 14). Verder kon u geen enkele Afghaanse stad of provincie noemen (CGVS, p. 16) terwijl u voorheen nog vermeldde dat een aantal van uw Afghaanse collega's uit Herat afkomstig waren (CGVS, p. 12). U wist niets over de huidige situatie in Afghanistan en had geen weet van recente grote incidenten aldaar (CGVS, p. 16). U weigerde telkens te antwoorden en blokte de vragen af door te zeggen dat u niets afweet van Afghanistan. U verschulde zich, ook toen u hiermee geconfronteerd werd, achter uw verklaring als zou u er op driejarige leeftijd reeds vertrokken zijn, waardoor u zich er niets meer over zou kunnen herinneren (CGVS, p. 4, 18). Dit is echter geen afdoende verschoningsgrond. U verklaarde welgeteld 19 jaar in Iran doorgebracht te hebben en daarbij veel tijd gependend te hebben met uw moeder, broers en andere Afghanen (CGVS, p. 14). U benoemde uw Afghaanse collega's zelfs als uw vrienden (CGVS, p. 14-15). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat u nooit iets over Afghanistan verteld zou zijn geweest, dan wel opgepikt zou hebben. Meer nog, het komt zeer onwaarschijnlijk over dat u ogenschijnlijk nooit zelf voldoende geïnteresseerd was om dieper te graven naar informatie uit uw verleden of over uw familieleden. Het feit dat u ook hier zo ontwijkend over was, doet verder vermoeden dat u bewust cruciale informatie betreffende uw asielaanvraag voor het CGVS probeerde achter te houden. Daarbij dient er nogmaals op gewezen te worden dat u geen enkel document ter staving van uw nationaliteit, identiteit of asielmotieven voorlegde en dat u er aldus niet in slaagde met documenten bovenstaande vaststellingen teniet te doen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Waar hij erop wijst dat hij, als totaal ongeletterd persoon, geen belang hecht aan welk document ook, en meent – met verwijzing naar een arrest van de Raad – dat niet kan worden verwacht dat hij *in casu* Afghaanse documenten voorlegt, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt vastgesteld dat ook zijn verklaringen over zijn Afghaanse identiteit allesbehalve overtuigend zijn. Waar verzoeker stelt dat hij vermoedelijk psychologische problemen heeft, minstens op fatalistische wijze tegen het leven lijkt aan te kijken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij om deze reden nooit geïnteresseerd was om dieper te graven naar informatie uit zijn verleden of over zijn familieleden. Ook door te poneren dat zijn leefwereld uiterst beperkt is en dat hij geen aandacht had voor iets anders dan zijn directe omgeving, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen. Van iemand die beweert de Afghaanse nationaliteit te hebben en drie jaar in Afghanistan te hebben gewoond, kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij ooit toch wel iets zou hebben opgepikt over Afghanistan, zelfs indien zijn leefwereld beperkt zou zijn. Verzoeker tracht aldus zijn gebrek aan kennis louter te vergoelijken, zonder de in de bestreden beslissing opgenomen concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Ook door te beweren dat zijn moeder zich naar alle waarschijnlijkheid schaamde voor wat er in Afghanistan gebeurd is of de gebeurtenissen derwijze onderdrukt heeft dat zij hem er niets meer over kon vertellen, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen. Gezien de maatschappelijke en culturele context van Afghanistan zou het immers heel goed mogelijk zijn dat het conflict waarin verzoekers vader vermoord werd zou worden verdergezet met de naaste familieleden van zijn vader, zodat verzoeker er alle baat bij had dat zijn moeder hem zou vertellen over de mogelijke gevaren die hij in de toekomst zou kunnen lopen en wie zijn eventuele vijanden zijn. In dit opzicht kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat van hem niet kan worden verwacht dat hij geïnteresseerd zou zijn in een land dat hij op driejarige leeftijd zou hebben verlaten en is het weinig plausibel dat verzoeker hier zelf niet met meer aandrang naar gevraagd zou hebben. Ook de loutere bewering dat verzoeker geen goede band had met zijn halfbroers kan niet verklaren dat verzoeker omzeggens niets afweet over Afghanistan, het land waarvan hij

beweert de nationaliteit te hebben. Verzoeker verklaarde immers gedurende de jaren die hij in Iran heeft doorgebracht veel tijd te hebben gespendeerd met zijn moeder, broers en andere Afghanen en dat zijn broers hem vertelden over de laatste verkiezingen in Afghanistan (adm. doss., stuk 6, hoorverslag 10 januari 2018, p. 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker nauwelijks iets zou hebben opgepikt over Afghanistan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een internationaal rapport waaruit zou blijken dat personen die naar Afghanistan zouden moeten terugkeren nadat zij dit land op jonge leeftijd hebben verlaten niet het nodige referentiekader hebben om om te gaan met de dagdagelijkse bedreigingen aldaar, wordt er op gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn Afgaanse nationaliteit niet heeft aangetoond en dat de bestreden beslissing bovendien geen verwijderingsmaatregel naar Afghanistan betreft.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op basis van de volgende overwegingen terecht gesteld dat verzoekers verklaringen over zijn leven als Afgaan in Iran evenmin kunnen overtuigen:

“U stelde zich in 1391 (2012) geregistreerd te hebben in Iran en daarbij een papieren document ontvangen te hebben dat geldig was voor zes maanden (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten in de periode 2010-2012 inderdaad een registratieplan doorvoerden en dat onder de noemer van het ‘Comprehensive Regularisation Plan’ (CRP). De modaliteiten van dit plan kwamen echter geenszins overeen met uw verklaringen hierover. Het plan richtte zich op illegaal in Iran verblijvende Afghanen, doch van hen werd vereist dat ze zich lieten registreren op basis van een Afgaans paspoort, waarna ze een tijdelijk en te verlengen visum voor Iran zouden gekregen hebben. U daarentegen stelde voor de registratie geen enkel document nodig gehad te hebben en dat het voldoende was uw naam en familienaam te zeggen (CGVS, p. 5). Uit de informatie blijkt bovendien dat de toen uitgereikte verblijfsvergunningen doorgaans drie maanden geldig waren, terwijl u vertelde dat het document zes maanden geldig was (CGVS, p. 5). Daarnaast wist u niet te vertellen wat de naam van het kantoor was waar u diende naartoe te gaan voor deze registratie. U had het slechts over ‘een kantoor’ waar ‘iets met international office’ op geschreven stond en bleef hier dus zeer vaag over. U zei ook geen werkvergunning gehad te hebben (CGVS, p. 6) terwijl deze registratiecampagne wél rechten opende om in meerdere sectoren aan de slag te gaan (zie administratief dossier). Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat u over een dergelijk document beschikt zou hebben en daaruit volgend ook niet aan uw verklaringen als zou u het document verloren zijn in een brand op uw werkplaats (CGVS, p. 5). Betreffende dit laatste bleef u overigens zeer vaag. U herhaalde telkens slechts dat de ruimte waar u verbleef in brand gevlogen is (CGVS, p. 5, 6), doch had geen idee over wat er feitelijk gebeurd was. Het CGVS kan redelijkerwijze van u verwachten dat u toch iets gedetailleerder zou kunnen vertellen over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, gezien u er uw verblijfsdocumenten in verloren zou hebben. Bovendien stelt zich de vraag, gezien dit een officieel document verkregen via de Iraanse autoriteiten betrof, of er geen mogelijkheid moet geweest zijn er een duplicaat van te verkrijgen. U stelde slechts dat u het document niet kon laten verlengen gezien u er geen kopie van had (CGVS, p. 5), wat toch zeer opmerkelijk is. Er zou verwacht kunnen worden dat u, eens u geregistreerd was en u uw document verloor ten gevolge van overmacht, toch een kopie verkregen zou kunnen hebben, desnoods tegen betaling. U gevraagd of er scholen waren voor Afghanen in Iran, zegt u dat er geen waren (CGVS, p.7), nochtans blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI dat er wel degelijk mogelijkheden waren voor Afghanen die in Iran school wilden lopen. Dat u hier niks van afweet terwijl u verklaart van kindsbeen af als Afgaan in Iran te wonen is volstrekt onaannemelijk en komt uw geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede. U weet zelfs niet dat er verboden zones zijn voor Afghanen in Iran hetgeen – gezien de impact die dit had op de Afgaanse gemeenschap in Iran - alweer mag verbazen (CGVS, p.15 – zie toegevoegde informatie in het administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt naar woordjes in Dari en Farsi blijkt u net iets beter te zijn in het Farsi terwijl u naar eigen zeggen geen contact had met Iraniërs (CGVS, p.13,15). Ook over de mogelijkheden om in het huwelijk te treden als Afgaan in Iran kunt u niks concreets vertellen, ‘als mensen documenten hebben huwen ze’, zegt u, verdere uitleg kunt u niet verschaffen terwijl dit nochtans een onderwerp is dat Afghanen in Iran logischerwijze bezighoudt (zie info die toegevoegd werd aan het administratieve dossier).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Door te stellen dat aan Hazari geen documenten worden geleverd en dat hij door te betalen een keer aan een document is geraakt, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering strookt bovendien niet met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat van illegaal in Iran verblijvende Afghanen werd vereist dat ze zich lieten registreren op basis van een Afgaans paspoort, waarna ze een tijdelijk en te verlengen visum voor Iran zouden gekregen hebben (adm. doss., stuk 15, map met

'landeninformatie', COI Focus "*Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen*" van 22 november 2017). Verzoekers ongeletterdheid neemt niet weg dat hij in staat moet zijn om te weten of hij voor zijn registratie al dan niet een document heeft moeten voorleggen. Verzoeker biedt voorts geen verklaring waarom de geldigheidsduur van het verblijfsdocument dat aan hem zou zijn uitgereikt niet strookt met de informatie in het administratief dossier. Dat verzoeker altijd in het zwart zou hebben gewerkt en nooit de mogelijkheden van een arbeidsvergunning zou hebben benut, lijkt ook vreemd nu uit de voornoemde informatie in het administratief dossier blijkt dat de registratiecampagne wel rechten opende om in meerdere sectoren aan de slag te gaan. Dat verzoeker geld betaalde om een verblijfsvergunning te bekomen en vervolgens niet te profiteren van de mogelijkheden die deze vergunning hem bood, is weinig aannemelijk. Aldus blijft de vaststelling in de bestreden beslissing dat de modaliteiten van het "*Comprehensive Regularisation Plan*" niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen daarover overeind. Verder betwist verzoeker niet dat hij zeer vaag bleef over het kantoor waar hij naartoe diende te gaan voor zijn registratie. Gelet op deze gegevens hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij in Iran over een dergelijke verblijfsvergunning beschikt zou hebben en bijgevolg evenmin aan zijn verklaring dat hij dit document zou hebben verloren bij een brand op zijn werkplaats. Dat verzoeker geen branddeskundige is of niet als een branddeskundige tewerk zou zijn gegaan, doet overigens geen afbreuk aan de vaststelling dat hij over deze brand uiterst vaag bleef. Ook van iemand die niet deze deskundigheid heeft, kan immers verwacht worden dat hij meer details kan geven over een brand waarbij een voor hem zeer belangrijk document is verloren gegaan. Bovendien stelt de commissaris-generaal zich terecht de vraag of er geen mogelijkheid was om een duplicaat te verkrijgen van het in de brand verloren gegane document. Dit betrof immers een officieel, via de Iraanse autoriteiten bekomen document, zodat er – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden – van kan worden uitgegaan dat dit geregistreerd was en dat ervan, desnoods tegen betaling, een kopie zou kunnen worden verkregen.

Dat hij zelf nooit naar school is geweest en dit zelfs irrelevant vindt en dat er pas na zijn vertrek uit Iran officieel sprake zou zijn geweest "*van een school in Iran*", kan niet verklaren dat verzoeker, die verklaart van zijn drie jaar in Iran te hebben gewoond, totaal niets afweet van de mogelijkheden voor Afghanen om in Iran school te lopen. Dat verzoeker nooit naar een huwelijk zou zijn gegaan, biedt ook geen verklaring voor het gegeven dat hij niets concreets kan vertellen over de mogelijkheden voor Afghanen om in Iran in het huwelijk te kunnen treden. Dat verzoeker nooit nood zou hebben gehad aan een andere omgeving dan de zijne, kan geen verklaring bieden voor het feit dat hij niet weet dat er in Iran verboden zones zijn voor Afghanen. Van iemand die beweert *quasi* zijn hele leven als Afghaan in Iran te hebben gewoond kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Te dezen blijkt dat verzoeker deze kennis ontbeert. Door zich te beperken tot het vergoelijken van zijn gebrek aan kennis over deze zaken en tot het minimaliseren van de relevantie ervan voor zijn persoon, slaagt verzoeker er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte blijkt dat verzoeker, hoewel hij volgens de tolk op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) het volledige interview op het CGVS in het Dari heeft afgelegd, door de *protection officer* gevraagd om een aantal woorden in het Farsi en het Dari te zeggen, net iets beter was in het Farsi dan in het Dari (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 10 januari 2018, p. 13). Dit is opmerkelijk aangezien verzoeker op het CGVS ontkennend antwoordde wanneer hem werd gevraagd of hij ook contacten had met Iraanse mensen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 10 januari 2018, p. 15). Dat verzoeker hiermee bedoelde dat Farsisprekenden niet tot zijn echte vrienden- en kennissenkring behoorden, doet hieraan geen afbreuk. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat het geheel van de bovenstaande motieven is dat de Raad doet besluiten dat verzoekers verklaringen over zijn leven als Afghaan in Iran niet overtuigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde jarenlange verblijf als illegale Afghaan in Iran en aan de hieruit voortvloeiende potentiële problemen en vrees.

Daarbij komt dat verzoeker tevens totaal geen zicht bood op zijn sociaal en/of familiaal netwerk. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende motieven:

"U stelde op driejarige leeftijd met uw moeder, zus en twee broers naar Iran te zijn verhuisd nadat uw vader in Afghanistan vermoord werd in het kader van een persoonlijk conflict. U zei in Iran verbleven te hebben tot aan uw vertrek richting Europa. Tijdens uw verblijf in Iran stierf uw moeder ten gevolge van ziekte (CGVS, p. 7), uw zus trouwde er met een Afghaanse man en bleef daar (CGVS, p. 8). U vermeldde terug uit Iran vertrokken te zijn met uw twee broers, maar raakte hen kwijt onderweg (CGVS,

p. 8). Naast uw zus heeft u geen familie in Iran (CGVS, p. 4, 8) en ook in Afghanistan verklaarde u geen familie te hebben (CGVS, p. 9, 11). Toen u gevraagd werd waar de rest van uw familie dan verbleef stelde u geen weet van andere familieleden te hebben (CGVS, p. 9). Gezien de Afghaanse context is het zeer opmerkelijk dat zowel uw vader, als uw moeder geen broers en/of zussen gehad zouden hebben. U stelde het zelf niet te weten gezien uw moeder u daar nooit uitleg over gaf, ondanks dat u haar daarnaar vroeg (CGVS, p. 9). U zei dat u nieuwsgierig was, maar dat ze niet veel details gaf gezien u de enige persoon voor haar was en dat zij u niet wilde verliezen. Toen u direct daarna nogmaals gevraagd werd waarom ze u dit niet wilde vertellen zei u dat dit volgens uw moeder geen zaken waren die u moest weten en dat u haar er niet mee wilde lastig vallen toen ze ziek werd (CGVS, p. 9). Dit is – zoals eerder ook al vermeld - niet plausibel, in het bijzonder rekening houdende met het feit dat uw moeder enkele jaren ziek geweest is vooraleer ze stierf. Het is niet geloofwaardig dat uw moeder u nooit ook maar iets verteld zou hebben over haar en uw vaders familieleden, wetende dat ze zou sterven en u zou achterblijven. Dit betreft immers essentiële informatie voor u om uw leven verder te kunnen vormgeven en plannen. Binnen een dergelijke context kan op redelijke wijze van haar verwacht worden dat ze u hiervan op de hoogte zou brengen, opdat u na haar dood toch zou weten of en waar u nog over een familiaal netwerk zou kunnen beschikken om indien nodig op terug te kunnen vallen. Gezien de onwaarschijnlijkheid van uw verklaringen hierover en teneinde u de kans te bieden dit uit te klaren werd u later in uw interview nogmaals gevraagd naar uw familieleden in Afghanistan. U hield vast aan uw eerdere verklaringen en stelde opnieuw dat uw moeder uw vragen daarover niet wilde beantwoorden gezien zij enkel u had en ze u niet wilde verliezen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat dit geen afdoende verklaring is zei u dat uw moeder u daar gewoon niet over wilde vertellen en dat ze niet wilde dat u terug zou keren naar Afghanistan (CGVS, p. 17). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat dit niet geloofwaardig is en dat u de indruk gaf iets te proberen te verbergen, ontkende u (CGVS, p. 17). U zei dat u alles had gezegd en dat u geen reden had om dit te verbergen. Uw moeder was overigens niet de enige persoon van wie u informatie over eventuele andere familieleden had kunnen bekomen. U had in Iran nog een oudere zus en twee oudere broers waar u frequente contacten mee had. Met uw broers werkte u bijvoorbeeld samen. Uw broers waren respectievelijk acht en dertien jaar ouder dan u, uw zus was twee jaar ouder (Dienst Vreemdelingenzaken, Verklaring DVZ, vraag 17). Dit impliceert dat zeker uw broers nog een substantieel deel van hun leven in Afghanistan moeten doorgebracht hebben vooraleer naar Iran te verhuizen en zo een nog beter zicht dan u moeten gehad hebben op familieleden. U bevestigde dit door te stellen dat uw broers wel ietwat Pashtu, een andere belangrijke Afghaanse landstaal, konden spreken (CGVS, p. 12). Toen echter doorgevraagd werd naar hoelang uw broers nog in Afghanistan gewoond hadden kende u plots hun leeftijden niet meer (CGVS, p. 13). Nochtans had u deze duidelijk vermeld tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook hier gaf u dus de indruk informatie achter te willen houden teneinde verdere vragen over uw familie te kunnen vermijden, alsook eerder tijdens uw interview toen u plots te kennen gaf dat uw broers eigenlijk stiefbroers van u waren (CGVS, p. 9). Ook dit stelde u toen u gevraagd werd naar uw familieleden. Nochtans zei u bij DVZ géén halfbroers of –zussen te hebben (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 17). Met dergelijke fundamenteel tegenstrijdige verklaring leek u opnieuw een poging te ondernemen zichzelf in te dekken en te rechtvaardigen waarom u later geen informatie zou kunnen geven over uw familieleden. U verklaarde ook uw broers kwijt geraakt te zijn tijdens uw vlucht uit Iran en er sindsdien niets meer van gehoord te hebben (CGVS, p. 8). Daarbij dient erop gewezen te worden dat u, toen u gevraagd werd of u uw broers al had proberen op te sporen, zei inderdaad pogingen ondernomen te hebben (CGVS, p. 8). Toen u daar echter verder naar gevraagd werd stelde u geen familie gehad te hebben in Iran waardoor u niets kon vragen (CGVS, p. 8). Tegelijk zei u echter dat uw zus nog steeds in Iran verblijft (CGVS, p. 8). Met haar zou u geen contact meer hebben gezien ze niet over een telefoon beschikt (CGVS, p. 10) hetgeen opmerkelijk is gezien Karaj één van de grootste steden van Iran is (zie administratief dossier). Wat er ook van zij, men kan er logischerwijze wel vanuit gaan dat er andere kanalen of kennissen zouden zijn die het mogelijk hadden kunnen maken om opnieuw in contact te komen met uw zus. Verder zei u ook in België nog geen poging ondernomen te hebben om uw broers terug te vinden én niet op de hoogte geweest te zijn van de tracingsdienst van het Rode Kruis (CGVS, p. 8). Ook dit is zeer vreemd, gezien dit een algemeen gekende dienst is waar asielzoekers op zoek naar familieleden frequent gebruik van maken. Dat u, die reeds in een opvangcentrum voor asielzoekers verbleven heeft, hier zelfs geen weet van zou hebben doet weinig plausibel aan."

Ook deze motieven worden door verzoeker niet *in concreto* weerlegd of ontkracht. Verzoeker voert aan dat in de taal Dari voor broers en stiefbroers hetzelfde woord wordt gebruikt, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker meent dat van hem niet kan worden verlangd dat hij voor tracing zou gaan nu hij in het land van herkomst al geen goed contact had met zijn stiefbroers, wordt tegengesproken door zijn eigen verklaringen op het CGVS. Daar stelde verzoeker immers dat hij reeds pogingen had ondernomen om

zijn broers te laten opsporen en verklaarde hij zelfs, nadat de *protection officer* hem informatie had gegeven over de dienst tracing van het Rode Kruis, dat hij dat zal doen als hij de kans krijgt (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 10 januari 2018, p. 8). Voorts wordt niet ingezien – en verzoeker verduidelijkt niet – in welk opzicht de omstandigheid dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog de leeftijden van zijn (stief)broers kon vermelden en op het CGVS plots niet meer kan worden vergoelikt door verzoekers door de commissaris-generaal overschatte wiskundige (en andere) capaciteiten.

Gelet op het voorgaande heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en familiale situatie. Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de situatie in zijn zelfverklaarde land van herkomst, Afghanistan, niet dienstig en kan hij met de verwijzing naar een deskundigenverslag van Amnesty International geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft wat dit betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN